Kedves Emlékezők, Barátaim!

Vannak olyan emberek, akik adott helyzetben képesek összeterelni egymást nem ismerő személyeket, egymástól függetlenül működő közösségeket. Olyanok ők, mint a patakmeder, amely a lehulló csapadékot, a földfelszín alól kibuggyanó forrás vizét egy irányba tereli, és az éltető víz útját kijelöli.

Nem hagyják szétfolyni, nem hagyják elpárologni vagy ismét elnyelődni a személyekben vagy a közösségben még szunnyadó vagy már megfogalmazott vágyakat, célt, tetterőt, sőt: egyesítik azokat.

Dr. Molnos Angéla ezek közé az emberek közé tartozott.

Az ő esetében ez a jótékony, „terelő meder”az a tisztelet és az a végtelen szeretet, amellyel ő a nyelveket, ezeken belül a magyar nyelvet, valamint amellyel ő a teremtett világot, és ezen belül a saját nemzetét övezte. Teljesen érthető, hogy szellemi, erkölcsi építkezése természetes módon, nem külső, hanem nagyon is belső kényszerek hatására történt. Legalább is ezt én így tapasztaltam.

Ővele én egy terjedelmes nyelvvédő cikke miatt, amelyet 1996 őszén jelentetett meg a megyei napilap, ő énvelem egy 1997 februárjában tartott művelődési rendezvényen feltett - nem egészen ártatlan - nyelvészeti kutatási irányt bolygató kérdés miatt szeretett volna találkozni Ez a megismerkedés végre létre is jött a lakásán rendszeresen tartott összejöveteleinek egyikén. Az ismeretség az évek során - a közöttünk lévő nagy korkülönbség dacára - barátságig mélyült

Adottak voltak a kapcsolódási pontok a debreceni városvédőkkel is, hiszen az ő belső késztetésükhöz az épített és természeti értékek mellett a szellemi értékek őrzése és védelme is hozzátartozik. A Molnos Angéla által 1994-ben megalapított Lélektani Szaknyelv Megújításáért

Alapítvány és a városvédők által 1997-ben létrehozott Debreceni Értékmentő Alapítvány – mint külön-külön és máshonnan eredő, de összefolyt vízerek -, egymást segítették, lendületet adtak és kölcsönös támogatást nyújtottak egymásnak.

E ház avatójának meghívott vendégei között számosan élvezhettük Angéla házigazdai szeretetét. Nagy örömünkre szolgált ezen debreceni polgárház igényes módon történt felújítása, gyönyörködhettünk a hatalmas, tölgyfa bejárati kapuban, rajta a rovásírásos felirattal - A magyar nyelv hajléka. Megilletődve vettük szemügyre azt a kovácsoltvas-kaput, amely erkölcsi-szellemi jelkép is, és arra int, ki rajtam átlépsz, meg kellene felelned annak a minőségnek, amelyet a Magyar Szent Korona képvisel. A házigazdai szereteten túl Angéla bizalmát is élveztük, és minden jel szerint ki is érdemelhettük, mert e házba való átköltözése után Molnos Angélától Hatvan utcai lakását - haláláig - kedvező bérleti áron vehette használatba a városvédők közössége.

Számomra, számunkra megtisztelő volt, hogy tagja lehettem Molnos Angéla alapítványa kezelőszervének. Többes számra váltottam itt át, és szándékosan. Angéla bizalma és elismerése erősen illette férjemet is. Ők ketten ismereteiket a nyelvi kérdéseken túl – Angéla bámulatos műszaki-gyakorlati érzékének is köszönhetően –egy sor más területen is kicserélték, hasznosították.

A tiszta magyar nyelvhasználat célul tűzése, gyakorlása, egyáltalán nem könnyű, ám annál élvezetesebb mulatság. Így múlatjuk lassan már 7 éve az időt, a Magyarító könyvecske szójegyzékének lelkiismeretes, gyötrődésekkel is teli, lélekemelő és agyfrissítő átnézésével, egy kis csapat, még Angéla kért fel rá bennünket. Ő, ahogyan egyik társunk tegnapelőtt megfogalmazta, sziklaszilárd alapot adott nekünk ahhoz, hogy miért is akarunk mi tiszta magyarul beszélni. Kezdeti célunktól, a magyar nyelv védelmének igényétől, a magyar nyelv sajátosságainak megismeréséhez jutottunk. Rá-rácsodálkozunk, mi minden lelemény, megfigyelés, ősi tapasztalat rejtőzik egy-egy szavunk vagy szógyökünk mögött.

No, de mi van a Molnos Angéla által 1996-ban felismert „adott” helyzettel?!

Sajnálkozva idézhetjük a szállóigévé vált mondatot: „A helyzet csak fokozódik”!Gondolatsorvasztások a nyelvrontással, tiszteletlenség, igénytelenség a tudatosan vállalt zagyvabeszéddel, fittyet hányás nyelvtörvényünkre még közhivatalokban is, műveletlenség, szolgalelkűség betűszavaink betűinek idegen nyelv szabályai szerinti kiejtésével, idegenmajmolás, hamiskodás, megtévesztés, hazudozás eddig jól bevált szavaink

helytelen idegen szavakra való felcserélésével.

Hogy ez a helyzet jó irányban változzon meg, ahhoz a mi kis patakunknak folyammá kellene duzzadnia. Ehhez - úgy néz ki -, a mi „vízmennyiségünk” már nem elegendő. Még 2004-ben, azaz 9 évvel ezelőtt, Molnos Angéla a magyar és az európai nyelvek védelmét alapokmányi szintre emelendőnek, azaz már nem csak minden egyes magyar ember személyes feladatának, hanem sürgetően közfeladatnak tekintette. A „MAGYAR NYELV VÉDELMÉNEK ALAPOKMÁNYA” címmel, 2004-ben írt munkájában, 11 pontban foglalta össze, mit tehetne ez ügyben a kormányzat. Olyan országvezetők részére fogalmazta meg,”akik képzeletemben élnek: művelt és jóravaló magyar emberek, büszkék ősi hagyományainkra, tisztelik nemzeti jelképeinket, tisztán beszélnek magyarul és más nyelveken, hazánk jobbrafordulásáért mindent megtesznek azt személyes és családi érdekeiknél fontosabbnak tekintik.”

Angéla! Váljon valósággá az álmod. Ami rajtunk múlik, igyekszünk megtenni.

Debrecen, 2013-04-11. Karácsonyiné dr. Kiss Anikó